

2 MÓZES 35-40. FEJEZET

Azután összegyűjtötte Mózes Izráel fiainak egész közösségét, és ezt mondta nekik: Ezek azok az igék, amelyekről azt parancsolta az ÚR, hogy meg kell tennetek:

Hat napon át végezzétek munkátokat, de a hetedik napot tartsátok szentnek, az ÚRnak szentelt nyugalom nagy napja legyen az. Meg kell ölni mindenkit, aki munkát végez ezen a napon!

Lakóhelyeteken sehol se gyűjtsatok tüzet szombaton!

A zsidók egyik legerősebben gyökerező hagyománya a mai napig is a szombat nap. Ez egy igen jó dolog volt, hisz nem az ember volt a szombatért, hanem a szombat az emberért. A nyugalom napja Isten ajándéka számunkra, egy olyan nap, amelyen egyszerűen semmi mást sem kell tenni, csak pihenni. Ha ezt megtartanánk, sokkal egészségesebbek lennénk lelkileg és fizikailag.

De sajnos egy olyan rohanó társadalomban élünk, hogy ez talán sikerülne is nekem délelőtt 11-ig, de utána már falra másznék. Meg kellene tanuljunk többet pihenni anélkül, hogy közben lelkiismeretfurdalásunk lenne. Ez Isten ajándéka, de ha nem használjátok ki, az nem jelenti azt, hogy akkor átkozottak lesztek. A zsidók félreértelmezték ezt a parancsot, mert azt gondolták, hogy ha valamit dolgozni mersz szombaton, akkor el kell pusztulj.

És ezt mondta Mózes Izráel fiai egész közösségének: Ezt a dolgot parancsolta az ÚR:

Gyűjtsetek felajánlást magatok között az ÚRnak! Mindenki, akit a szíve arra indít, hozzon felajánlást az ÚRnak: aranyat, ezüstöt és rezet,

Parancsot kaptak, hogy gyűjtsenek felajánlást az Úrnak, de volt egy feltétel: csak akkor adhattál, ha teljes szívedből akartál adni. Pál apostol az Újszövetségben azt írja, hogy amikor Istennek adunk, akkor sohasem jöhet ez a felajánlás kényszerből, hanem

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Isten nem akar semmit tőletek, amit fogcsikorgatva adtok neki: sem pénzt, sem időt, sem szolgálatot. Tragikus, hogy az egyház oda jutott, hogy nyomást gyakorol az emberekre azért, hogy munkát vállaljanak a gyülekezetben. Ilyen nyomás alatt az ember azt mondja, hogy „na jó, meg kell ezt csináljam, pedig vásárnap tudnék jobbat is tenni”, és miközben dolgozik, egyfolytában panaszkodik Istennek. A legjobb az, ha nem teszünk semmit, mert Isten nem akar semmiféle kényszerűségből tett szolgálatot. Minden adakozás a szíved akaratából kell jöjjön, mert Isten minden másfajta adakozást gyűlöl.

Nekem semmi közöm ahhoz, hogy ki mennyit és mit ad Istennek. Ez közted és és Isten között kell maradjon, és annyit adsz neki szabad akaratodból, amennyit éppen akarsz, de sose adakozz kényszerből vagy nyomás hatására. Itt a Calvary Chapel-ben ezért eldöntöttük, hogy soha senkit sem fogunk megkérni semmire. Ha valaki megkérdezi, hogy „hogyan lehetne tanítani a vasárnapi iskolánkban?”, a válaszunk az, hogy „pont most jöttél rá: kérni kell a lehetőséget.” Mert nem fogunk senkihez odavinni egy vasárnapi iskola könyvet, és nem fogjuk neki azt mondani, hogy „nagy szükségünk van arra, hogy taníts a vasárnapi iskolában.” Csak a te szívedből jöhet a szolgálat.

Isten még a törvénnyel kapcsolatban is ezt a feltételt szabta: a szívek akaratából hozzák a felajánlást:

hozzon felajánlást az ÚRnak: aranyat, ezüstöt és rezet,

kék és piros bíbort, karmazsin fonalat és lenfonalat, kecskeször, vörösre festett kosboröket, delfinbört és akácfát, lámpaolajat, balzsamot a fölkenéshez való olajhoz és a jó illatú füstöléshez; ónixköveket és foglalatba való drágaköveket az éfódhoz és hósenhez. Jöjjen ide minden hozzáértő ember, és készítsék el mindazt, amit megparancsolt az ÚR: a hajlékot, annak sátrát és takaróját, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait. Készítsék el a ládát és annak rúdait a földellett együtt, a függőkárpitot, az asztalt, annak rúdait, egész fölszerelését és a szent kenyereket, a lámpatartót a világításhoz, annak fölszerelését és mécseseit és a lámpaolajat. STB

A 21-es verstől:

Azután eljött mindenki, akit a szíve indított, akit a lelke hajtott, és elhozta az ÚRnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz. Eljöttek a férfiak az asszonyokkal együtt, mindenki, akit a szíve arra indított, és hoztak boglárokat, függöket, gyűrűket, nyakláncokat és mindenféle arany ékszert. Mindenki ajánlott föl aranyból való ajándékot az ÚRnak. Minden férfi aszerint, hogy mije volt, hozott kék és piros bíbort, karmazsin fonalat, lenfonalat és kecskeször, továbbá vörösre festett kosboröket és delfinböröket. Aki ezüstből vagy rézből tudott felajánlást tenni, elhozta felajánlását az ÚRnak; akinek akácfája volt, azt hozta el a különböző istentiszteleti eszközökhöz.

Az Istennek való adakozás titka tehát az, hogy mindig az Isten által szívünkre helyezett dolgot adjuk neki szabad akaratunkból.

A 29.-ik verstől:

Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szívük arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az ÚR Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az ÚRnak. Akkor ezt mondta Mózes Izráel fiainak: Nézzétek! Az ÚR név szerint elhívta Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát Júda törzséből. Betöltötte isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára, hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, a foglalatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle tervezőmunka elvégzésére. Azzal a képességgel is felruházta, hogy tanítson a Dán törzséből való Oholiábbal, Ahiszámák fiával együtt. Nagy hozzáértéssel ajándékozta meg őket, hogy el tudjanak készíteni mindenféle faragó, szövő, hímző és takácsmunkát kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és lenfonálból, és elvégezzenek minden munkát és terveket készítsenek.

Ekkor Becalél és Oholiáb mindazokkal a hozzáértő férfiakkal együtt, akiknek bölcsességet és értelmet adott az ÚR, hogy el tudják készíteni a szentély különböző istentiszteleti eszközeit, elkészítette azokkal egészen úgy, ahogyan megparancsolta az ÚR. Hívatta tehát Mózes Becalélt és Oholiábot, és mindazokat a hozzáértő embereket, akiknek bölcsességet adott az ÚR, mindenkit, akit szíve arra indított, hogy hozzáfogjon a munka elvégzéséhez.

Minden ember szívét az Úr indította arra, hogy saját akaratából tegye Isten munkáját. És ez mindig így van. Nagyon izgalmas dolog olyan emberek közepette lenni, akiknek a szívét az Úr indítja, és nem kell

ezért állandóan nyomás gyakoroljunk rájuk. A világ legnehezebb dolga egy olyan gyülekezet pásztorának lenni, ahol egyetlen ember szíve sem indul az Úr szolgálatára. Állandó harc ez.

De ha olyan emberekkel kerülsz össze, akiknek a szíve az Úr szolgálatáért dobog, akárcsak itt a mi gyülekezetünkben, akkor majdnem neked kell fékezni a dolgokat.

Ezek átvették Mózesről mindazokat a felajánlott dolgokat, amelyeket Izráel fiai hoztak a szentély istentiszteleti eszközeinek az elkészítéséhez. Ezenkívül is vittek hozzá minden reggel önkéntes áldozatokat. Eljöttek mindazok a hozzáértő emberek, akik a szentély különféle eszközein dolgoztak, mindenki a maga mesterségében, amiben dolgozni szokott.

És ezt mondták Mózesnek: Többet hordott össze a nép, mint amennyi szükséges azokhoz az istentiszteleti eszközökhöz, amelyek elkészítését megparancsolta az ÚR.

Ekkor megparancsolta Mózes, hogy vigyék hírül a táborban, hogy se férfi, se asszony ne készítsen semmit felajánlásul a szentély számára. És a nép abbahagyta az ajándékhordást.

Mert elég volt az anyag az egész munka elvégzéséhez, sőt még maradt is.

Ez a nagy dolog, amikor le kell állítani az adakozást!

Először készíteni kezdték a lenfüggönyöket, majd a kecskeszőr függönyt, és végül a vörösre festett koszór függönyt. Ezután következtek az akácfa deszkák és a talpak, amelyekbe a deszkákat helyezték, és amelyek a sátor külső falai lettek. Elkészítették az oszlopokat is, majd a 38.-ik fejezetben olvashatjuk a 24.-ik versben:

A munkálatokhoz, a szentély egész munkálatához felhasznált összes arany ajándékul hozott arany volt: huszonkilenc talentum és hétszázharminc sekel, a szent sekel szerint.

Az ezüst pedig, amelyet a közösség számba vett tagjai adtak: száz talentum és ezerhétszázhetvenöt sekel volt, a szent sekel szerint.

Ez a sátor hatalmas érték volt akkor, és mostani áron pedig több tízmillió dollárnyi nemesfémeket tartalmazott.

A 39.-ik fejezetben Áron ruházatát kezdték készíteni, de ezeket már ismerjük az előző fejezetekből: a kék köpeny, az éföd, a mellvért, az aranyozott övek, az ónixköveken levő nevek, amelyet a vállán viselt, majd a főpap süvege és koronája következett.

Folyamatosan olvashatjuk azt a kifejezést: „*ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.*”

Majd a fejezet így végződik:

Úgy készítettek el minden munkálatot Izráel fiai, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Mózes megtekintette az egész munkálatot, és megállapította, hogy elkészült; egészen úgy készítették el, ahogyan az ÚR megparancsolta. És megáldotta őket Mózes.

Tehát mindent a terveknek megfelelően készítettek el, ahogyan az Úr megparancsolta, mert ezek a mennyeországi dolgok modeljei voltak.

Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez:

Az első hónap első napján állítsd fel a hajlékot, a kijelentés sátrát!

Helyezd el benne a biznyság ládáját, és fedd be a ládát földel!

Vidd be az asztalt, és rakd rá, ami rá való! Vidd be a lámpatartót, és rakd rá a mécseseket!

Tedd az illatáldozatra való aranyoltárt a biznyság ládája elé, és tedd föl a függönyt a hajlék bejáratára!

Helyezd az égőáldozati oltárt a hajléknak, a kijelentés sátrának bejárata elé!

*A mosdómedencét tedd a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel!
Azután rendezd el az udvart körös-körül, és tedd föl a függönyt az udvar kapujára!
Vedd a felkenéshez való olajat, kend meg a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld föl azt és egész fölszerelését, hogy szent legyen!*

A bejárat kelet felé nézett. Először az udvarból a 3 függönyön keresztül léphettél be. Az udvaron legelőször az oltárt láthattad meg, amelyen tűz égett, hogy az áldozati húst megsüthessék. Az oltár mögött volt a rézből készült mosdómedence, amelyben a pap megmosakodott mielőtt belépett volna belső szentélybe. Ezt akácfa deszkák vettek körül, amelyeket ezüsttalpakba állítottak és egymáshoz erősítettek.

A deszkák képezték a falat, és amikor beléptél ebbe a zárt helybe, akkor a mennyezetet a lenből készült, himzett tetőt láthattad, amelyen aztán a kecskeszőr tető, és végül a legkülső réteg a vörös koszór és a delfinbőr tető volt, amely védte a sátrat az eső ellen.

Amikor beléptél ebbe az épületbe, amely kb. 15 méter hosszú és 4 és fél méter széles volt, a bal oldalon a hétágú gyertyatartót láthattad, amelyen mindig égett az olaj.

A jobb oldalon egy kis alacsony, arannyal bevont asztal volt, amelyen 12 kenyér feküdt. Szemközt pedig egy gyönyörűen himzett függöny volt a kerubokkal. Ezelőtt állt egy kis aranyozott oltár, amelyen 4 szarv volt, és ez előtt szokta a pap a füstölőket meglengetni a füstáldozatkor. A függöny mögött egy kb. 4x4-es szoba volt, amelynek minden oldala aranyozott volt, benne a szövetség ládájával.

Vedd a felkenéshez való olajat, kend meg a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld föl azt és egész fölszerelését, hogy szent legyen!

Kend meg az égőáldozati oltárt is és egész fölszerelését; így szenteld föl az oltárt, hogy igen szent legyen az oltár!

A mosdómedencét és annak állványát is kend meg! Így szenteld föl azt!

Azután vezesd Áront és fiait a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdasd meg őket!

Öltöztess föl Áront a szent ruhákba, és kend fel, és szenteld fel, hogy a papom legyen!

Fiait is vezesd oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!

Kend fel őket, ahogyan apjukat felkented, hogy papjaim legyenek! Ez a felkenés teszi őket örökre papokká nemzedékről nemzedékre.

Mózes pontosan úgy járt el mindenben, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.

A második év első hónapjának első napján felállították a hajlékot.

Felállította Mózes a hajlékot, lerakták a talpait, felállították deszkáit, ráillesztették a reteszeket, és felállították az oszlopokat.

Azután kifeszítették a hajlékra a sátrat, fölterítették a sátorra a takarót, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Majd fogta a bizonytságot, és beletette a ládába.

A bizonytságot a két köztábla volt, amelyre a tíz parancsolatot vésték rá.

A rudakat ráillesztették a ládára, és a födelet rátették a ládára.

Azután bevitték a ládát a hajlékba, és föltették a függőkárpitot, hogy eltakarja a bizonytságot a ládáját, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Elhelyezték az asztalt is a kijelentés sátrában a hajlék északi oldalán, a kárpiton kívül.

Majd kenyereket raktak rá sorban az ÚR elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Felállította a lámpatartót a kijelentés sátrában az asztallal szemben, a hajlék déli oldalán.

Fölrakta a mécseseket az ÚR elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Az aranyoltárt pedig a kárpit elé helyezte a kijelentés sátrában,

és jó illatú áldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

És föltette a függönyt a hajlék bejáratára.

Az égőáldozati oltárt pedig a hajléknak, kijelentés sátrának bejáratánál helyezte el, és égőáldozatot meg ételáldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

A mosdómedencét a kijelentés sátra és az oltár között helyezte el, vizet töltött bele a mosakodáshoz.

Ebben mosták meg Mózes, Áron és fiai a kezüket és a lábukat.

Valahányszor bementek a kijelentés sátrába, és az oltár elé léptek, megmosakodtak, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Azután elrendezte az udvart a hajlék és az oltár körül, és rátette a függönyt az udvar kapujára. Így végezte el Mózes a munkát.

Ekkor beborította a felhő a kijelentés sátrát, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.

És Mózes nem tudott bemenni a kijelentés sátrába, mert rajta nyugodott a felhő, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.

Valahányszor fölszállt a felhő a hajlékról, útnak indultak Izráel fiai egész vándorlásuk alatt.

Ha nem szállt föl a felhő, nem indultak el ők se, amíg föl nem szállt.

Mert nappal az ÚR felhője volt a hajlékon, éjjel pedig tűz volt rajta. Izráel egész háza látta ezt vándorlása egész idején.

El tudjátok képzelni, hogy milyen volt az, amikor mindig az Úr jelenlétét láthatták?! A sátor a tábor közepén volt, és éjjel, ha felkeltek, akkor láthatták Isten tűzét, amint a sátor fölött ég. Ez hatalmas dolog lehetett! Napközben pedig a felhőt látták a sátor fölött, és amikor az felemelkedett és elindult, akkor az emberek is összecsomagoltak és addig követték a felhőt, amíg az meg nem állapodott valahol. Akkor felállították ismét a sátrát, és a felhő pedig rászállt a sátorra és így vezette őket negyven éven keresztül Isten a pusztában: folyamatosan emlékeztetve őket az Ő jelenlétére.

Nagyon szeretem a verset amely így szól: *az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.*

A mennyország sem tudja Istent befogadni. Isten jelenlétének érzékelése mindent betölt, és a szívem nagyon vágyik arra, hogy Isten dicsőségét még többször megtapasztaljam az életemben. Szeretném, ha egyszer egy egész napot eltöltenénk Istennel együtt, megnyitnánk a szívünket előtte, és Őt dicsőítsük reggeltől estig, hogy láthassuk, hogy miként tölti be az Úr dicsősége ezt a hajlékot is. Hisz számunkra ez az épület az, ahol együtt vagyunk és Istennel gyülekezetként találkozunk. Persze Istennel mindenütt találkozunk, de közösen itt szoktunk hozzá jönni.

Istenem, úgy imádkozunk hozzád, mint Mózes: Add, hogy megláthassuk a Te dicsőségedet. Imádkozunk, hogy tartsd fogva a szívünket Tebenned, hogy egyre kevésbé érdekeljen minket a világ dicsősége, és egyre inkább érdekeljen Isten dicsősége. Atyánk, kérlek mutasd meg dicsőségedet a Te népednek, add, hogy a jelenléted dicsőségét megtapasztalhassák.

30 perc